

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. 18, 10-14)

+ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στα Κάτω Δεσποτικά, στις 4/2/1996)

1. Σέ κείνον πού αγαπᾶς, τοῦ μιᾶς

Ἦρθαμε στήν Ἐκκλησία γιά νά προσευχηθοῦμε. Κάθε ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, πιστεύει ὅτι εἶναι σωτήρας καί λυτρωτής τοῦ κόσμου. Καί ὅταν ἔρχεται ἡ Κυριακή, καί χτυπάει ἡ καμπάνα, σκέπτεσαι ὅτι πρέπει νά ἀφήσει ὁ,τι δουλειά καί νά κάνει, καί νά πάει στήν Ἐκκλησία γιά νά δοξολογήσει, νά δοξάσει καί νά τιμήσει τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστό, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Γιά τή σωτηρία μας.

Ὅποιος δέν φροντίζει νά εὐχαριστήσῃ τόν Χριστό γιά κείνα πού μᾶς προσφέρει, σιγά-σιγά ἡ πίστη φεύγει ἀπό τήν καρδιά του. Καί ἀδιαφορώντας νά πάει στήν Ἐκκλησία, νά δοξάσει τόν Χριστό, ἀδικεῖ καί βλάπτει τόν ἑαυτό του.

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει: Δύο ἄνθρωποι πίστευαν καί οἱ δύο στόν Θεό. Καί ἐπῆγαν στό ἱερό, στήν Ἐκκλησία δηλαδή, νά προσευχηθοῦν.

Ὅποιος πιστεύει στόν Χριστό, ἔχει χρέος νά πηγαίνει στήν Ἐκκλησία νά προσεύχεται.

Λέει ἓνας ἅγιος, ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος: «Αγαπᾶται, ἐκεῖνο πού πιστεύεται».

Εἶναι δυνατόν κάτι νά τό ἔχεις στήν καρδιά σου, καί νά μήν τό αγαπᾶς;

Εἶναι δυνατόν ποτέ νά λές ὅτι πιστεύω στόν Χριστό, νά σκέπτεσαι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπό ὅλα, ἀφοῦ εἶναι ὁ Θεός τῆς δόξης, καί νά μήν τό αγαπᾶς;

Εἶναι δυνατόν ποτέ, νά αγαπᾶς κάτι καί νά μήν τό λαχταρᾶς;

Εἶναι δυνατόν νά μήν φωνάζεις γι' αὐτό;

Εἶναι δυνατόν νά μήν θέλεις νά ἀνοίξεις τό στόμα σου καί νά δοξολογήσεις τό ὄνομά του;

Είναι δυνατόν νά στέκεις αδιάφορος τήν ώρα πού δοξάζεται καί ύμνεῖται τό ὄνομά του;

Ἄμα στέκεις αδιάφορος, σημαίνει πώς δέν ἀγαπᾷς καί δέν πιστεύεις. Καί ἄμα δέν ἀγαπᾷς καί δέν πιστεύεις, πώς θά σωθεῖς;

Λέει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο: «Ὁ Θεός τόσο πολύ ἀγάπησε τόν κόσμο ὥστε ἔδωκε τόν Υἱό αὐτοῦ τόν μονογενή, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, μή ἀπόλλυται». Ὡστε κάθε ἄνθρωπος πού θά πιστεύει σ' αὐτόν, νά μήν χάνεται, νά μήν κινδυνεύει νά πάει στήν κόλαση, νά μήν κινδυνεύει νά ἔχει ἀπώλεια παντοτινή.

Σύ πιστεύεις; Βλέπεις τήν πίστη σου νά κατακάθεται καί δέν σέ πιάνει τρόμος καί ἀγωνία; Δέν σκέπτεσαι τί καλύτερο πρέπει νά κάνεις, γιά νά τήν ζωογονήσεις;

Ἡ πρώτη ἐνέργεια εἶναι: Πηγαίνω στήν Ἐκκλησία, νά πῶ στόν Χριστό, «δόξα σοι Κύριε». Καί μετά νά σηκώσω χέρια καί καρδιά πρὸς τόν οὐρανό καί νά πῶ: «Βοήθησέ με Θεέ μου, ἐλέησέ με Θεέ μου, δυνάμωσέ με Θεέ μου, σ' αὐτό τόν δρόμο σου. Μή μέ ἀφήνεις νά σοῦ φύγω. Κράτα με, Χριστέ μου, κράτα με ἀπό τό χέρι. Μή μέ ἀφήνεις νά σοῦ φύγω, τό ταπεινό πλάσμα σου, τό δημιούργημά σου».

Ἄν αὐτά δέν θέλουμε νά τά ποῦμε στόν Χριστό, καί δέν θέλουμε νά τοῦ ζητήσουμε δύναμη καί χάρη καί φωτισμό, γιά νά εἴμαστε κοντά του καί νά περπατᾶμε στό δρόμο του, δέν πρέπει νά τό σκεφθοῦμε μέσα μας, ὅτι ἔχουμε ἀρχίσει νά ἀποχριστιανιζόμαστε καί νά φεύγουμε ἀπό κοντά του;

2. Ἀγάπα τόν Θεό καί θά ἔχεις μισθό πολύ

Θά προσθέσουμε κάτι ἀκόμη. Ὅλοι ἔχουμε τύχει σέ μνημόσυνα.

Γιατί κάνουμε μνημόσυνα; Πέθανε ἓνας ἄνθρωπος. Πῆγε στήν ἄλλη ζωή. Ἐκεῖ, εἶναι δυνατόν νά βρίσκεται στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στόν Παράδεισο, ἄν ἔκανε καλά ἔργα, ἄν πίστευε, ἄν ἀγαποῦσε τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία του.

Εἶναι πάλι δυνατόν, ἄν ἔκανε ἀμαρτίες γνωστές ἢ ἀγνωστες σέ μᾶς, νά ἔχει καταδικαστεῖ καί νά εὐρίσκεται στήν κόλαση.

Ἐρχόμαστε λοιπόν καί παρακαλοῦμε τόν Χριστό, οἱ ἱερεῖς καί ὁ λαός του, νά τόν συγχωρήσει, νά τόν ἐλεήσει τόν κεκοιμημένο δοῦλο του, καί νά

τόν βάλλει στή Βασιλεία του.

Ἄν κάποιος αὐτά δέν τά πολυπιστεύει; Ἄς ξεκινήσει τόν ἀγώνα τῆς πίστεως ἀκολουθώντας τήν κοινή λογική, πού τί μᾶς λέει; Ἀκόμα καί μία τοῖς ἑκατό νά ὑπάρχει ἐνδεχόμενο νά εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχει Παράδεισος καί κόλαση, δέν εἶναι βλάκας ἐκεῖνος πού δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν σωτηρία του τήν αἰώνια; Μία τοῖς ἑκατό νά ὑπάρχει τέτοια πιθανότητα. Εἶστε ὅμως σίγουροι, ὅτι δέν εἶναι ἑκατό τοῖς ἑκατό ἀληθινό ὅτι ὑπάρχει; Ποιός σᾶς τό βεβαίωσε ποτέ;

Ἀλλά λέμε, κάνουμε τήν ὑποχώρηση... Μία τοῖς ἑκατό νά εἶναι ἀληθινά αὐτά πού διδάσκει ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία, δέν σέ πιάνει ἀδελφέ τρόμος; Μία τοῖς ἑκατό σέ ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος νά συγκρουστεῖς καί νά σκοτωθεῖς, ὀδηγώντας τό αὐτοκίνητο σου στό δρόμο. Καί ὅμως τί ἀγωνία σέ πιάνει νά τό ἐλέγξεις, νά τό διορθώσεις, γιά νά προφυλαχθεῖς; Ἔτσι δέν κάνουμε ὅλοι; Δέν τρέχουμε συνέχεια γιά ἐλέγχους καί service;

Γιά service τοῦ αὐτοκινήτου σου πηγαίνεις, γιά service τῆς ψυχῆς σου, γιατί δέν πᾶς;

Διαβάζουμε στά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας: Κάποια φορά δύο ἄνθρωποι ὅταν ἄκουσαν τήν καμπάνα νά χτυπάει, γύρισαν ἀπό τό ἄλλο πλευρό. Γιά νά συνεχίσουν τόν ὕπνο τους. Ἀλλά ἐκείνη τήν στιγμή πέρασε ἕνας ἄγγελος, ὁ ὁποῖος βλέποντάς τους, εἶπε: «Θεέ μου, σάν γαιδούρια κοιμοῦνται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἡμέρα Κυριακή».

Τί σημαίνει σάν γαιδούρια; Σάν ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν αἴσθηση. Ποιά εἶναι ἡ αἴσθηση; Νά σκεφθοῦν ποιό εἶναι τό χρέος τους, ἀπέναντι τοῦ Πατέρα τους τοῦ «ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ἀλλά αὐτοί ἀδιαφοροῦσαν σάν νά μήν ἔχουν ψυχή. Εἶναι βαρὺς ὁ λόγος «σάν γαιδούρια;» Μήπως ὅμως μᾶς ἀξίζει καμιά φορά καί χειρότερος χαρακτηρισμός;

Δεύτερο παράδειγμα: Ξεκίνησε ἕνας ἅγιος καί πήγαινε γιά νά κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά στό δρόμο σκόνταψε. Τήν παλαιότερη ἐποχή δέν εἶχαν παπούτσια. Ἄμα σκόνταβε τό πόδι στήν πέτρα, ἔβγαζε αἷματα, τραυματιζόταν, πονοῦσε πολύ ὁ ἄνθρωπος. Μέριασε λοιπόν ὁ ἅγιος αὐτός, ἔκατσε σέ μία πέτρα καί ἄρχισε νά κλαίει. Τόσο πολύ πόνεσε.

Δίπλα του, φάνηκε ἕνας ἄγγελος καί τοῦ λέει:

-Γιατί κλαῖς; Ἀπό τήν στιγμή πού ξεκίνησες νά κάνεις αὐτό τό καλό, ἔρχομαι ἀπό πίσω σου καί μετράω τά βήματά σου. Γιά τό κάθε βῆμα πού κάνεις, περπατώντας γιά τό καλό, θά πάρεις ἀμοιβή.

Ἐρώτημα: Ὑπάρχει μεγαλύτερο καλό καί μεγαλύτερο χρέος στόν

άνθρωπο, από τό νά τιμάει καί νά δοξάζει τόν σωτήρα καί Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν καί τόν Πατέρα του τόν ἄναρχο, τόν δημιουργό ὅλου τοῦ κόσμου καί δημιουργό μας; Ὑπάρχει μεγαλύτερο καλό;

Τό νά πᾶς νά βοηθήσεις ἕνα συνάνθρωπό σου, πού γλύστρισε γιά παράδειγμα καί ἔπεσε εἶναι σπουδαῖο πράγμα. Καί τρέχεις νά τόν βοηθήσεις, γιατί ἔτσι τοῦ δείχνεις ἀγάπη, καλωσύνη καί τιμή. Καί οἱ ἄγγελοι σέ στεφανώνουν. Γιά ἕναν ἀπλό ἄνθρωπο κάνεις τό καλό καί ἔχεις στέφανο. Ἔστω καί ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού ἔχει πέσει, θά δυσκολευόταν ἴσως λίγο, ἀλλά τελικά θά σηκωνόταν. Καί εἶναι ἁμαρτία νά πεῖς: «Ἄστον νά σηκωθεῖ μοναχός του». Ἀλλά πρέπει νά λαχταρήσεις νά τόν βοηθήσεις. Αὐτή εἶναι ἡ ἀδελφωσύνη. Αὐτή εἶναι ἡ ἀγάπη. Αὐτή εἶναι ἡ κοινωνία. Ἡ ἐπικοινωνία τῆς καλωσύνης μέσα στόν κόσμο.

Ἀλλά πολύ περισσότερο, αὐτά τά καθήκοντα, τῆς ἀγάπης καί τῆς τιμῆς, πρέπει νά τά σκεπτόμαστε γιά τόν Θεό Πατέρα καί γιά τό Χριστό.

Ὅλοι ξέρουμε τίς δέκα ἐντολές. Ἡ πρώτη ἐντολή λέει: «Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου». Καί «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου». Μέ ὀλόκληρο τό εἶναι σου, πρέπει νά τόν ἀγαπᾶς τόν Θεό.

Ὅχι σάν τελευταία ὑπόθεση στή ζωή σου.

Αὐτά μᾶς λέει τό Εὐαγγέλιο, αὐτά ἔχουμε χρέος νά κάνομε.

Καί κάτι ἀκόμη.

3. Σωστή στάση στήν Ἐκκλησία καί σωστή προσευχή

Λέει τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τοῦ τελώνη καί τοῦ φαρισαίου πού ἀκούσαμε, ὅτι πηγαίνοντας μέσα στήν Ἐκκλησία, ἔχουμε μία ὑποχρέωση: Νά σκεπτόμαστε ἀληθινά χριστιανικά. Ἐπί παραδείγματι: Ἐνας, πηγαίνει στήν Ἐκκλησία καί λέει: «Ἀκόμα δέν τελείωσα; Θά ἀργήσει πολύ ἀκόμη; Πάω νά φύγω». Γιατί; «Βαρέθηκα, κουράστηκα».

Κάνεις λάθος ἀδελφέ. Γιά τίς δουλειές δέν κουράζεσαι.

Ἄν ἔχεις ἕνα μουσαφίρη, δέν τοῦ λές ποτέ: «Μά ἀκόμη δέν θά φύγεις; Μέχρι πότε θά κάθεσαι ἐδῶ; Δέν τό κατάλαβες ὅτι σέ βαρέθηκα; Ἄντε στό καλό σου καί ξεφορτώσουμε χριστιανέ μου».

Τό εἶπε κανεῖς ποτέ; Ἐφθασε ποτέ, ἐπιτρέψατε νά τό ποῦμε, στή «γαῖδουριά» νά βγάλει ἀπό τό σπίτι του ἄνθρωπο γιατί τόν βαρέθηκε;

Πῶς τότε μπαίνοντας στό σπίτι τοῦ Θεοῦ, τόν οἶκο τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς δέχεται ὁ Χριστός, ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας, νά αἰσθανθοῦμε κουρασμένοι ἄν ἀργήσει ἕνα τέταρτο ἢ λειτουργία;

Τί πρέπει νά κάνουμε;

Μπαίνοντας μέσα στήν Ἐκκλησία ἔχουμε ὑποχρέωση, ὁ ἕνας νά στέκει κοντά στόν ἄλλο. Νά εἴμαστε βοηθοί καί παρήγοροι. Λοιπόν. Μέσα στήν Ἐκκλησία πρέπει νά αἰσθανόμαστε χαρά.

Λέει ὁ προφήτης Δαυΐδ: «Εὐφράνθην ἐπί τοῖς εἰρηκόσι μοι εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα». Ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος, λέει, καί μέ γέμισε χαρά. Τί μοῦ εἶπε, λέτε; «Ἔλα νά πᾶμε στήν Ἐκκλησία». Χοροπήδησε ἡ καρδιά μου. Εὐφράνθηκα πού ἄκουσα «πρέπει νά πᾶμε νά δοξάσουμε τόν Θεό».

Ἀλλά μέσα στήν Ἐκκλησία στεκόμαστε ἔχοντας δυναχῶς «ἄνω τάς καρδίας». Στόν Χριστό, στόν οὐρανό. Ὅχι στόν ἑαυτό μας. Οὔτε στό χρόνο μας, οὔτε στήν ὥρα. Οὔτε στίς δουλειές μας ἔξω.

Γι' αὐτό λέμε: «Οἱ τά χερουβίμ μυστικῶς εἰκονίζοντες... πᾶσαν τήν βιωτική ἀποθώμεθα μέριμναν».

Μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί σέ ὅλη μας τή ζωή, πρέπει σάν χριστιανοί βαπτισμένοι, πού πιστεύουμε στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, νά εἴμαστε σάν τούς ἀγγέλους, σάν τά χερουβίμ. Ἰδιαίτερα μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἦε, λοιπόν, δέν πρέπει νά ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά θυμόμαστε τά «ἔξω» ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά μόνο τήν προσευχή.

Καί προσευχόμενοι πρέπει νά τά λέμε τά λόγια μας σωστά.

Τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ φαρισαῖος καί προσευχόταν καί ἔλεγε: «Κύριε, σέ εὐχαριστῶ. Δέν εἶμαι ἐγώ σάν κι αὐτούς τούς παληάνθρωπους, ἄρπαγας, ἄδικος, μοιχός, πόρνος, ἄσωτος, ἀνήθικος. Ἐγώ εἶμαι καλός ἄνθρωπος. Νηστεύω δυό φορές τήν ἑβδομάδα. Ἀπό ὅσα ἔχω δίνω ἐλεημοσύνες καί δωρεές στίς Ἐκκλησίες. Κάνω τό καλό. Καί προπαντός, Θεέ μου, δέν εἶμαι σάν κι αὐτό τόν παληάνθρωπο, τόν τελώνη, πού ἔχω δίπλα μου αὐτή τήν στιγμή πού προσεύχομαι».

Ἦε, ὄχι δά. Ἄμα κάνεις τέτοιες σκέψεις καί βλέπεις τόν ἑαυτό σου καλό καί τόν διπλανό σου παληάνθρωπο, ἔχεις ἀγάπη; Ὁ Χριστός μᾶς δίδαξε ὅτι

όλοι μας, είμαστε παιδιά του ἑπουράνιου Πατέρα μας. Καί γι' αυτό μᾶς εἶπε: «Ὅταν προσευχόσαστε, νά λέτε: Πάτερ ἡμῶν. Πατέρα μας. Ὅλων μας». Δέν ἔχουμε δικαίωμα νά ποῦμε «Πατέρα μου». Ἄν τό ποῦμε καμιά φορά, ἄσχημα κάνομε. Πρέπει νά λέμε: «Πατέρα μας».

Ἄφοῦ λοιπόν αὐτός πού στέκεται δίπλα σου, εἶναι ἀδελφός σου, τόν ἀδελφό σου κατηγορεῖς; Τόν ἀδελφό σου καταδικάζεις; Χαίρεις πού ὁ ἀδελφός σου εἶναι κακός;

Τί πρέπει νά κάνομε;

Μόνο ἀγωνία νά ἔχομε, γιά τήν πορεία του καί γιά τήν σωτηρία του. Νά λέμε ἀκόμη: «ὁ ἀδελφός μου, δέν πηγαίνει καλά. Τί ἔχω ὑποχρέωση νά κάνω;»

Γιατί ὁποῖος δέν φροντίζει γιά τό καλό τοῦ ἀδελφοῦ του, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, «ἀνθρωποκτόνος ἐστί». Εἶναι φονιάς. Φονιάς πνευματικός. Δηλαδή κάτι χειρότερο ἀπό τό φονιά τόν σωματικό.

4. Θεός θέλει νά τοῦ μοιάζουμε στήν καρδιά

Τί ἔχω ὑποχρέωση νά κάνω;

Ὅταν πεινάει ὁ ἀδελφός σου, ἔχεις ὑποχρέωση νά τοῦ δώσεις ψωμί.

Ὅταν διψάει νερό.

Ὅταν εἶναι γυμνός ἐκεῖνος καί ἐσύ ἔχεις δύο φορέματα, νά τοῦ δώσεις νά ντυθεῖ. Καί ἄς μείνεις μέ ἕνα.

Ἔχεις ὑποχρέωση νά σταθεῖς κοντά του. Στά σωματικά, στά ἀπλά, στά πρόσκαιρα πού θά τόν βοηθήσουν ἔστω γιά λίγο. Γιά μιά ἡμέρα θά τόν βοηθήσεις ἄν τοῦ δώσεις λίγο φαί. Γιά λίγες ὥρες ἄν τοῦ δώσεις ἕνα ποτήρι νερό. Γιά κάμποσο χρόνο, ὅταν τόν βοηθήσεις νά θεραπευθεῖ ἀπό κάποια ἀρρώστια.

Ἀλλά ἄν τόν βοηθήσεις γιά τήν ψυχή του, γιά νά πάει καλύτερα πνευματικά στή ζωή του, τόν βοηθᾶς γιά πάντα. Γιά τήν αἰωνιότητα. Ὑπάρχει μεγαλύτερο καλό στόν κόσμο; Μεγαλύτερη εὐσπλαχνία; Μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη; Ἀπό τό νά φροντίσεις νά βοηθήσεις ἕναν ἄνθρωπο νά πάει στό δρόμο τοῦ Θεοῦ;

Συμβούλευσέ τον. Δέν σέ ἀκούει; Γονάτισε.

Φωνάζεις σέ ἐκεῖνον καί δέν σέ ἀκούει; Φώναξε στό Θεό. Ὁ Θεός ἀκούει. Καί ἔχει τρόπους νά διορθώσει τούς ἀνθρώπους. Πές του: «Θεέ μου, διόρθωσε τον. Ἐγώ τόν συμβουλεύω, δέν μέ ἀκούει. Ἄνοιξε τήν καρδιά του. Ξεβούλωσε τά αὐτιά τῆς ψυχῆς του, νά θέλει νά ἀκούσει τόν λόγο σου. Ξεβούλωσέ του τα Θεέ μου, γιατί τοῦ τά βούλωσε μέ βουλοκέρι ὁ σατανᾶς. Βάζοντάς του λογισμούς νά μήν προσέχει τά ἐπουράνια. Ἀλλά νά ἔχει τό νοῦ του στά ἐπίγεια».

Ἡ κατάκριση πού ἔκανε ὁ φαρισαῖος, ἐπειδή ἐκφράζει κακία ψυχῆς, κάνει τόν ἄνθρωπο νά μήν μοιάζει μέ τό Χριστό, ἀλλά μέ τό διάβολο. Ὁ Χριστός, θέλει νά ἔχουμε ἀγάπη καί καλωσύνη.

Καί τί εἶπε γιά τόν τελώνη; Παράξενα λόγια. Στάθηκε ὁ τελώνης σέ μιᾶ γωνιά, μέσα στήν Ἐκκλησία καί εἶπε: «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Δηλαδή «λυπήσου με Θεέ μου, εἶμαι ἁμαρτωλός». Καί ὁ Θεός, λυπήθηκε περισσότερο καί ἀγάπησε περισσότερο τόν τελώνη ἀπό τόν φαρισαῖο. Μά ὁ φαρισαῖος εἶχε τοῦ κόσμου τίς ἀρετές καί δέν ἔκανε ἄσχημα πράγματα.

Δέν εἶχε ὅμως καλωσύνη καί ἀγάπη.

Ὁ Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος ἀπό καλωσύνη καί ἀγάπη, γιά νά μᾶς σώσει, θέλει πρῶτα νά τοῦ μοιάζουμε στήν καρδιά. Νά ἔχουμε ἀγάπη, καλωσύνη καί ταπείνωση. Νά λέμε πρῶτα ἀπό ὅλα: «Θεέ μου, ἐγώ μπορεῖ νά εἶμαι ὁ χειρότερος ἁμαρτωλός τοῦ κόσμου. Δέν κάνει νά ἔχω μάτια νά βλέπω τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων. Πρέπει νά βλέπω πρῶτα τίς δικές μου. Καί ἂν βλέπω κανενός ἄλλου ἁμαρτία, νά τό κάνω μόνο γιά νά τόν βοηθήσω νά γίνει καλύτερος. Ἐγώ ἐκεῖνον καί ἐκεῖνος ἐμένα. Γιά νά πιαστοῦμε ἀπό τό χέρι καί νά ρθοῦμε κοντά σου».

5. Προετοιμασία γιά τήν ἀνάσταση

Μετά ἀπό λίγες ἐβδομάδες, ἀρχίζει ἡ μεγάλη Σαρακοστή πού εἶναι προπαρασκευή γιά τήν ἀγία ἀνάσταση. Τί σημαίνει ἀνάσταση;

Μήπως Ἀνάσταση σημαίνει μόνο μιᾶ γιορτή, πού παίρνουμε ἕνα κερὶ στό χέρι μας καί λέμε: «Χριστός ἀνέστη»;

Ἀλλά γιατί κρατᾶμε τό κερὶ;

Ἔχουμε τό ἔθιμο.

Μά ἔχει ἕνα νόημα τό ἔθιμο. Δέν εἶναι ἀπλῶς «ἔτσι τό βρήκαμε».

Κρατᾶμε τό κερί, ἐπειδὴ ἡ ἀνάσταση εἶναι τό φῶς. Πού μᾶς ἀνοίγει τὰ μάτια νά βλέπουμε τήν αἰώνια ζωή. Ἀφοῦ ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε. «Καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος».

Καί πρέπει τήν ἡμέρα πού θά ἀναστηθεῖ ὁ Χριστός, κρατώντας τό κερί, μέ τό φῶς τῆς ἀναστάσεως πού μᾶς λέει ὅτι ὑπάρχει ἀνάσταση, τὰ μάτια μας νά εἶναι ἀνοιχτά, καί τό φῶς τῆς ἀναστάσεως νά τό βλέπομε. Καί νά μπαίνει στήν καρδιά μας.

Ἄμα κρατᾶμε τό κερί, χωρίς νά ἔχουμε τὰ μάτια ἀνοιχτά, ψεύτικα τό κρατοῦμε. Τζάμπα τό κρατοῦμε. Νεκρά τό κρατοῦμε. Ἀπό ἔθιμο ἀπλό τό κρατοῦμε, ὄχι ἀπό οὐσία τῆς πίστεως.

Γι' αὐτό παρακαλοῦμε στήν προσευχή μας: «Καταξίωσέ μας Κύριε, νά φθάσουμε καί νά προσκυνήσουμε ἀξίως τήν ἅγια σου ἀνάσταση». Ἀξίως. Δηλαδή ὅπως πρέπει. Ἀναστημένοι καί ἐμεῖς πνευματικά. Φωτισμένοι. Μέ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ἐλευθερωμένοι ἀπό τό κακό. Ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας.

Γι' αὐτό, ὀλόκληρη τήν Σαρακοστή, προετοιμαζόμαστε. Μέ νηστεία, μέ προσευχή, μέ ἐκκλησιασμό, μέ ἐξομολόγηση, μέ τήν Θεία Κοινωνία, μέ ὅτι καλύτερο μπορούμε. Καί προπαντός, παρακολουθώντας τί μᾶς διδάσκει ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία:

Μέ τήν παραβολή τοῦ τελώνου καί τοῦ φαρισαίου.

Μέ τήν παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Μέ τήν παραβολή τῆς Κρίσεως.

Μέ τήν διδασκαλία τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, πού θυμόμαστε πῶς ἐδιώχθη ὁ Ἀδάμ ἀπό τόν Παράδεισο καί πῶς ξαναγυρίζουμε ἐκεῖ.

Μέ τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τῶν Βαΐων.

Πού ὅλα μᾶς προπαρασκευάζουν.

Καί προπαντός μᾶς προετοιμάζει ἡ ἑβδομάδα μέ τὰ ἄχραντα Πάθη.

Γιά νά φτάσουμε νά καταλάβουμε καί νά προσκυνήσουμε ἀξίως τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ζωντανοί πνευματικά, φωτισμένοι, γεμάτοι ἀπό τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ἐξομολόγηση καί μέ τήν Θεία Κοινωνία. Καί μέ τήν

νηστεία· πού είναι ή κατηγορία έναντίον τής υποδουλώσεως στά πάθη καί ό άγώνας γιά τήν έλευθερία τοῦ άνθρώπου, γιά τή ζωή.

Λέει ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος: «Η νηστεία, γιά τό σῶμα είναι νηστεία καί στέρηση. Γιά τήν ψυχή είναι τροφή καί δύναμη». Καί πρέπει κάτι νά δίνουμε καί στήν ψυχή μας. Νά τήν τρέφουμε καί νά τήν δυναμώνομε.

Τά λόγια αυτά, δέν πρέπει νά μάς κουράζουν. Νά μάς έλαφρώνουν πρέπει. Νά έλαφρώσουμε από τήν άμαρτία μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ. Νά αισθανθοῦμε τόν Χριστό κοντά μας· γιά νά γίνει ή καρδιά μας ανάλαφρη. Νά γεμίσει ειρήνη καί χαρά.

Καί μέ τό γλυκύτερο πράγμα στόν κόσμο πού είναι ή έλπίδα τής αιώνιας ζωής. Αμήν.-